

УЗОРЫ АГІДНАЙ ПРАЦЫ

Суд Савецкай Грамадзкасьці: Безгаспадарчасць, скрыўленьне клясавай лініі, пратэкцыянізм.

Слабляць наступ на кулака і нэпмана не дазволім.

(Ад нашага карэспандэнта).

Фінансавую вучасць гораду ў гэтым годзе скрываўленьне клясавай лініі. Інспектар вучасць гораду ў гэтым годзе скрываўленьне клясавай лініі ў правадзілі 53 пэдагагічныя працы. У выніку 53 пэдагагічных момантаў-гадзін у агульнай суме выдалілі 45 тысяч рублёў. Недадзеныя зарплатныя вышэй чым 15 тысяч рублёў.

Наогул трэба прызнаць, што праца па фінансавую вучасць была пастаўлена пэна. Більш вынікаў, і іх даволі шмат, што прыбытак аднаго прыватніка заўважваў у падатку другому і г. д. Імкеныя вывады сапраўдныя звароты прыватнікаў фінансавая інспекцыя ні мела, а гэта было і на руку спекулянтам. Іны пад посам у інспекцыі маглі тварыць свае пэніны справы, каб выкруціцца ад падатку.

Такое становішча вельмі лічыцца іным ішнім як праўдзеным правага ўхілу ў фінансавай палітыцы. Факт гаворыць аб тым, што праўдзінак, які на ўзроўні, ці на хоўдзі прававодзіць клясавую лінію ў працы—які месяц у савецкім апаратае.

Слабляць наступ на нэпмана і кулака ми не дазволім нікому.

А. Дамброўскі.

Выкрутасы Бярэзінскага райвыканкому.

У 1927 годзе, як і дзясер, доктар Бельскі загадаў раённай бальніцай. Яго памочнік доктар Гройман павінен быў некуды адлучыцца на тры месяцы.

Доктар Бельскі застаўся адзін. Ён працаваў, як бурм вох за дваіх. А як прайшоў тры месяцы, доктар Бельскі прыйшоў у РВК да старшынкі і сказаў:

— Вы добра ведаеце, што я працаваў адзін за двух і працаваў вельмі цяжка. Можна-б вы мне заплатаці за саўмяшчэнне.

Праўду жакае. Надаёне запыў і мя на прэзідэнтуме разгледзім,— адказаў старшыня.

Доктар Бельскі доўга не чакаў. Запыў ён падаў тут-жа.

Першы раз прасьба Бельскага не здаволялі, і пытаньне заставаў адчыненым.

У другі раз Бельскаму даў 75 р. за саўмяшчэнне.

Атрымаўшы грошы, доктар Бельскі хутэй паехаў у Менск за сваёй жонкай. І гэта яго загубіла. Давало да таго, што хоць разоў быў.

Каб доктар Бельскі ведаў гэта ліха, ён ніколі-б за жонкай не паехаў.

Не паспееў доктар Бельскі прывезці з Менску сваю жонку, як нейкі пэдакар ведае пасмяяўся, што Бярэзінскі РВК даў Бельскаму грошы на жаніцьбу.

На гэта нікто-б не звярнуў увагі, каб сьмех гэты не дайшоў да Бярэзінскага райкому партыі.

А там Дзясерова—загадчык Апо райкому—мавоў сурьёсна чалавек. Яму захацелася выкрыць такія «справы» райвыканкому і ён сказаў:

— Будуць яны ведаць як даваць грошы. І іх працягнуў у газетці!

А. Калюжны.

„БУКЕТ“.

З гэтай назвай у бумам час было шмат зьяваў. З букетам існавалі-можны радзіўся і з букетам паміраў. Была роўняцца толькі ў колеры. Букет падасюў ў часе шлобу маладам, артыстам, артысткам, генэралам, акціёрам, паненкам прыгожым і прыпрыгожым, словам тым, каго «прасты» народ называў беларучкай, панамі.

Але тут мы будзем гаварыць не аб гэтых букетах, а аб жытых людзях, працаўніках Аршанскага Спэцназначэньня Т-ва «Красны Пахарь». У гэтай устаўнове ёсьць 7 асоб, якія заслужылі увагі РВК.

Рабіновіч Бася—былая гаспадыня доўга распусьці. Ганей ужо пры саваецкай уладзе гандлявала па 4 разнароду. Здаў ў арэшту свой магазін зямлі.

Гроскрэціэр—мае 15 дзесяцінаў зямлі, трымае батракоў, займаецца роннага роду махінацтвамі, зьяўляецца самым багатым чалавекам, Высоцкага с.с., Аршанскага р. і ён працуе ў гаспадарстве.

Бордон—служыць загадчыкам Бабінскай крамы, прадае вылікі партыямі гарадку аршанскім шышкарам. Былы буйны гандляр, пабуваўшы выбарчых працоў.

Гозман—Старшыня мясцоўку, за іх лічцца расстраў і 400 руб.

Далідовіч Манар і яго брах сыны былого буйнага кулака, які меў да выліку 40 дзесяцінаў зямлі. У сучасны момант трымае батракоў і служыць загадчыкам крамы № 4, а другі яго брах—фурманок. На чале ўсёй гэтай камуністай стаць бухгалтэр Шульман, які вынічае дакуманты і робіць падару ўспякі махінацці. Так і жыць аршанскія партыямі Т-ва «Красны Пахарь».

Рабюр Зуеў.

Памяці беларускага пісьменьніка П. Труса.

Памяці тав. П. Труса.

У самы востры перыяд клясавага змаганьня, ў самы востры перыяд барацьбы на культурным фронце за справу пролетарскай літаратуры і за працу беларускай аэмпіі пролетарскіх пісьменьнікаў выбывае таварыш Паўлюк Трус.

Цяжка і крыўдна чуць гэтую вестку. Маглы поета поўны сьмлі і бадэрае кінуць энэргі. Яшчэ гэтак выдаўна ён быў сярэд нас, ён быў цалкам заходным ідэй барацьбы.

І вась сягоння яго няма ўжо. Агіна хвороба неўмыкту падхадзіла да яго і выразае ў шэрагу барацьбы ішо аднаго аднаго пролетарыату, змагара-культурніка змагара-поэта.

Гэта тады, калі творчым талент поета пачаў асабіста шпэрка расьці, калі ўспрымаў поета сутэсыць жыццця і рашуча стаў з пролетарыатам.

Селянін нахоўдзянем ён ні мог у пачатку свае творчасці не адцьці яго. Але наступна з рэак сьліснай творчасці ён пераходзіць на шлях пролетарскай літаратуры. Поэма «Дзесяты кудмур» была яго апошнім творам. Нафос сацыялістычнага будаўніцтва, нафос змаганьня прасікае ле ўсё ад пачатку і да канца.

Набожык вучыўся ў Беларускай Дзяржаўнай Унівэрсытэце—гэтым самым ён выконваў асноўны дэўг пролетарскае літаратуры «Вучоба, творчасць і самакрытыка».

Таварыш Паўлюк Трус браў самы актыўны ўдзел у грамадзкай працы. Прадучыні на масавай рабоце ў Бюро Менскай Філіі БелаПП-а, ён літаральна хвароў душою на літаратурныя вечары, выступленьні ў рабочых клябах і г. д.

Большая частка творчасці Паўлюка Труса сабрала ў два зборнікі: «Вершы»—выданьне ЦВ «Магданіка» (1925 г.) і «Ветры буйнага»—выданьне БДВ (1927 г.) Трэціга зборніка, у якім адбіта было-б сацыялістычнае будаўніцтва, клясавая барацьба набожык не паспееў скласці. Прыехаўшы з савагсу, кудм энэргі-напаўдзі жывіць і лобат сельска-гаспадарчых рабочых, ён захараў на тифус—і 30-га жніўня маладае і бурлівае жыццё перарвалася.

Гомель, 2-IX. У раёнах акругі распачалася здача хлебных лішкаў на загадочныя пункты. Нагас «Еднство» здаў 250 пудоў, Камунэ ім. Крпатніна—300 пудаў.

Плян рэалізацыі пазыкі выканаем.

Гомель 2-9. На 24 жніўня 3-я пазыка Індустрыяльнай акруге распаўсюджана на 1.797.385 р.

З пазыкавай сумы ў Гомелі прададзі аблігацый пазыкі на 1.159.480 руб., на транспарце—334.595 р. і ў раёнах акругі на 153.910 р.

Першае месца па распаўсюджанні займае Бранскі раён, які прадаў аблігацый на 245.400 руб., пасля Рэчыцы, які даў 18.365 р.

Значна навалічыўся тэмп пазыкі ў Уларэцкім раёне, які даў на 23-е жніўня.

Цяга моладзі ў вайсковыя школы.

ВОРША 2-9.— З боку прапоўнай моладзі ў гэтым годзе ў Аршанскай акрузе навіраеца выліка цяга ў вайсковыя школы. Уста падава звыш двух сот заўа аб наступленьні ў вайсковыя школы. На гэту вылікую колькасць жадаючых вызначана толькі

17 месц у вайсковыя школы, з якіх 4 ужо заняты пасланымі з цэнтральных курсяў па падрыхтоўцы да пазыкаў вайсковыя школы.

Сярод усіх вызначаных дзеці пазыкі ў вайсковыя школы—пераважна батракі і сараджыкі, а таксама рабочыя

Толькі сьцёпі плачуць на кургане, Прасьціраюць рукі ля дарог.
—Хто-ж гадаў(як называлі хмары)
Хто-ж гадаў, хто думав, а ці сьніў,
Што краіна сонгата надхмар'я
Расьцьвіце ў чырвані зарні.
Творчы міг... Напорная іжытасць...
Працай тут заняты муляры.
І паў небам зорнасьці маўляваў
Вырастаюць волаты-журны.
Добры дзень, асьвешчаны прасторы,
—Добры дзень, стаціца харэсталь..
Скора ў бласку вечара, ой, скора
Правыніць на вуліцах трамвай.
І тады я стану пад гароу...
Каб пабыцця смутку і журбы,
Буду сьвучаць песні Асіпэстроу,
Захаллюся музыкай турбіні
Край лягед,
адвечных песень-казак,
Край поэм—
базьма жытых крыніц...
Край балот,
тугі аэраў паскіх,
Край цішні,
і громаў-наваліць...
Край лясоў,
мінулых дзён наўстаўня...
Край нішні
прасторы дальных шыр...
Край падаў...
О, краіна,
калі-ж ты станеш
краем фабрык дыжных і машын!

Праходзіць эпохі—
змагаемся мы,
Дзесяты падмурак заглаі.
А Немам гамоніць,
сараджыта шуміць,
і коціцца грэвня хваі.
Адна за другою
напорна імене...
—Стыхію душою паслаухай!
У ёй чутца крўда,
успенены поў,—
Людзкая адвечная скруца.
У ёй чутца жудаснае
затоеных скарг,

Маўлява-смаротныя ськоні.
І ў муках крывавых
чысцьця рыва
Крывавыя півя законы.
Гадн за гадмі
явоньна ідуць,
Пах імі няч крывяцца скамы.
—Гортуце ў змаганні
напорнасьці дух,—
Збярэацца хмары-навалы.
—Ары маладам,
явоні сыны,
Узьняміце халодныя крывяці!
Хоць рукі завованы
і сталь-кайданы,—
А сілу рытуцце вы сіле!
Найдзіце абавяньне—
ня трапіце падзеў,
Раснаўляйце ў сэрцы паходзі!
І ў муках змаганьня
нароўніцца дзень
З-пад хмары маўляваў, Заходніх.
Кане ў зьянозе
жахіваць ноч
Над горнай нідлою братчай.
—Здымай-жа, краіна,
цярповыя вянкі,—
Зямля ўжо крывёю набравала.
Давоі мучыня!
(што рапа староць...)
Балочага зьдзеку давоі!
Сягоння—
явоньня,
а заўтра—
твароў
Краіны свабоднай і вольнай!
Ады паміраі!
ў агні-баральбе,
Другі ішлі на падмогу...
Над сьцягам рашучасці
К. П. З. Б.
Устаўце-ж і вы перамогу!
Праходзіць эпохі—
змагаемся мы,
Дзесяты падмурак заглаі
А Немам гамоніць,
сараджыта шуміць,
і коціцца грэвня хваі.
Сьвечань, 1928 г.
Менск.

Па сьвай краіне.
—На шумі-ж ты,
дэцны гаю,
Бо мне й так ні лёгка,
Маё шчасьце,
мал дола
Ад мяне даёна.
Устага хмара
па-над подем,
Хмара з пагадоўай.
—Не даёна,
не прыгарнуцца
Да сьвайго мне роу.
—Вецор ветры,
вевор буйны—
Догу гнучца каёны...
Цяжка дзёўчыне,
ой, цяжка
У чужым палоне.
Жабракі перасьлявалі,
і пайшлі дарогай.
Зноў навокала маўляваць,
цішыня, убогасьце,
Нават вольдучы і сэрцы
ліры не галосіць...
Толькі журчаць у туманах
валатаў вевонь.
Толькі сьцёпацця тужліва
шоўкавыя руці.
і застылі дзёве хваіны
ў поці кветаруны.
Потым ветры замучалі,
дзастаілі хваі.
і прасторы спаніліся
чорнаю смугою.
Устаі хмары над зямлёю
грэвня, жывыя.
Догу косы апусцілі,
косы агнявыя.
і гарачы лясы, іштары—
дмаціца балоты.
Вескі, сьмлі патанулі!
ў мори пазалоты.
Дымам сьцёпацця раўніны,
сонны нізіны...
Захалінулася крывёю
ў вайне краіна,
Чую стогны,
плач і рэчны—

паіраюць людзі,
Ветры сіпны ўсыпаюць
жыў-люсок на грудзі...
... Сьцёпы... Кроў...
Літаньне... Жудасьце...
і краіны на ўхадзе.
... А над вогнічым жахілівым
Сонца узыходзіць.
Сьціхлі ветры. Нававіці
Уноч адганялі.
І ў валеі напісаным
курганам-магіям.
На магілах сон,—
тужывасць...
і маўляць прасторы.
Толькі ўвечар над крывямі
халадзёў зора.
Ды жабрацкая нідлоя
загалосіць песьняй...
— За цябе,
мал краіна,
цяжка мне й балесце!
Сорца сьціснулася болем
... Ворс ідуць казекі...
Я жахнуўся...
І ў зьянозе
расчыніў павекі.

Край лягед,
крывоў, магі-кургануў,
Край туці—
базьма жытых крыніц...
Край сугі,
бляных вост-туманаў,
Край падаў—
храса шумялых ніў...
Край балот,
нішні, аэраў паскіх,
Край лясоў,
маўляваўх сосен-струн...
Край поэм,
адвечных песень-казак—
Дарагая сэрцу Беларусь!
Дні прайшлі, адзясельцеў зоры
на гарачых крывяных наваліць.
І пугаюць радзёўца ў прасторы,
Залатыя сьвечкі агні.
Дзесяць год змаганьня і перамог...
Толькі сьцёпі плачуць на кургане,
Прасьціраюць рукі ля дарог.
—Хто-ж гадаў(як называлі хмары)
Хто-ж гадаў, хто думав, а ці сьніў,
Што краіна сонгата надхмар'я
Расьцьвіце ў чырвані зарні.
Творчы міг... Напорная іжытасць...
Працай тут заняты муляры.
І паў небам зорнасьці маўляваў
Вырастаюць волаты-журны.
Добры дзень, асьвешчаны прасторы,
—Добры дзень, стаціца харэсталь..
Скора ў бласку вечара, ой, скора
Правыніць на вуліцах трамвай.
І тады я стану пад гароу...
Каб пабыцця смутку і журбы,
Буду сьвучаць песні Асіпэстроу,
Захаллюся музыкай турбіні
Край лягед,
адвечных песень-казак,
Край поэм—
базьма жытых крыніц...
Край балот,
тугі аэраў паскіх,
Край цішні,
і громаў-наваліць...
Край лясоў,
мінулых дзён наўстаўня...
Край нішні
прасторы дальных шыр...
Край падаў...
О, краіна,
калі-ж ты станеш
краем фабрык дыжных і машын!

Хочацца навець
казкі-таніціцы
Гукамі дзядзькі,
дзядзі бяз слоў...
і застылі вочы,
аніялі ў сьцёпах...
Засыпаю...
Сьціца
роднае сьло.

II
А было-ж яно было—
Ад сьмлі з вядою...
(З народнага).

Разыніліся над гароу
тры дарогі ў поці...
— Па якой-жа—
тал дола,
Па якой—яздола
Па якой-жа—
тоё шчасьце,
а ці ліха-гора
мяне строне на чужыне,
страўе й пагаворыць...
Не каіла над вядою
нахіліла гоцьце...
Плыва іці сярэд поля,
Праклянае дні і леты,
хоціць палыць-руці.
Боль вэрнуцца на сэрцы
чорнаю гадюкай.
А над поціямі высока
роніць крыві гусі.
і ляцучы ў край далекі
з любяй Беларусі.
— Дык бивай,
мал уста—
роднае матулі!
Не гадай аб мамі ішчасці
сьвет—не бласпрытуваць.
Плыва сэрца,
влячуць думі

з ветрам ня хілілі!
Ня журна апаўном,
моцна ня журна.
Бо ці-ж ёсьць на сьвёце людзі
бяз душы й сумленьня,
Каб дарылі замест хлеба
чорстыя каменны?
Я пайду туды, дзе сьцёпі
На кургане будзьяць;
Дзе спанюцца ў захмоўці
пад крывямі людзі.
Дзе радзюцца надары
ў муках чалавечых...
Я пайду, каб абгароць іх
песьняю арвечнай.
А як вернуцца з чужыны
госці летя—гусі.
Тады з цяжкага блуканьня
з імі й я вярнуся.
А пакуль—
бывай здарова,
Шлях у сьвет адчынен.
... І ў асьтане мяне маці
правада вачыма.
Вось іду...
у палёк вёсца
чорнай дарога.
А навокала маўляваць,
цішыня, убогасьце,
Даль агорнута смугою,
і ў смуге нізіны...
Унь замерлі на кургане
ў поці дзёве хваіны.
Над хваінамі магіла
смуток напывае.
На магілах, край-дарогі
жабракі сьпяваюць.
— Вецор ветры,
вевор буйны—
Догу гнучца каёны...
Цяжка дзёўчыне,
ой, цяжка
У чужым палоне.
Сьвечыць зоры,
ды ня сьвечыць—
Гаснуць на чужыне.
Плыва сэрца,
влячуць думі

Мы патрабуем.

Давайце возьмем другі бок савагсу.
На пачатку савагсу разам з школаю
стаць касьцяў. Гэты касьцяў наведваюць
і рабочыя. Скажаць, што рабочыя за яго
трэмаюцца нельга. Апрача таго, іны-б
усе згадзіліся касьцяў скарыстаць пад
культуцныя, найбольш карысна ў
лабочных савагсу і чыгуны, а таксама
сьліснаста. А што зрабіла культурніца?
Што зрабіла мясцовыя камуністы і кам-
самольцы? Нічога. Між ішчым мы веда-
ем, што камсамольцы разам з сваім
апаратам і партыйным уладзельцаў ў раён-
ным пазыкаванні, што ў некаторых
партыйных і зараз знойдзеныя абразы, ні
кажычы ўжо аб былых камуністках, вы-
ключаных з партыі.

Скажам пару слоў і аб саміх рабочых.
Асноўная частка рабочых хваравіта
рэзюе на ўсё хворы зьявінчы і сама
працуе сутэсна без кіраўнікоў. Другая
працуе так, абы дзень бы вевор. Ці веда-
юць жа рабочыя аб тэй нэбывалай
творчай працы рабочых другіх прадпры-
емств,—аб сацыялістычным сабарытчы.
Мушыч не. Вытворчы нарам сьлікаюцца
на вельмі рэзка—у тры месяцы раз, ды
і бынае на іх выключна адміністрацыя і
актыў рабочых. Рабочы камітэт сярэд
рабочых не аўтарытэцкі, у выніку чаго
рабочыя на сьмлі, сьлікаючыся рабочым,
амаль ні хоцьці. Рабочым за час
сваёй існаваньня ніколі дабрага не зра-
біў. Дзелава заўвагі і прапановы рабочы-
чы на лезуць у вухі рабочакому.

Многа ішчэ можна сказаць аб савагсе
В.-Фаніпаль і аб яго «прыкладнасьці»,
але давайце покуль на гэтым спынімся.
На можа існаваць т а к о с т а н о в і ч а .
Пара ўжо навушчыца прываніць.
Мы патрабуем.
Тэрыторыя абгядзілі і пры тым дасла-
нага гаспадарку савагсу і зрабіць адна-
ведныя вынікі ў асноўных кіраўнікоў.
Зр-бачь датармінава пераваньбачы рабоча-
кому і яго камісіі.
Пераглядзены штат рабочых.
Скобелюў.

Трэба адшукаць гучнагаварыцель.

(Памініціці р-н Менапругі)

У в. Хатавічых на сродкі сьліанства
і Плесчавіцкага Награнатраду быў
устаўноўлены гучнагаварыцель, які ка-
штаваў каля сотні руб. і вяртаец іш
узыўся гр-н Цай, загадчык хата-чы-
таўніцкай Сьліанства прадаўшымі пару
дакладнаў засталася вельмі задаволена
і думала, што можа будзе паслаухаць
прінтэр, але радзіпрывішчыку гэта ма-
быць ні прышло да сьліанства і ён ад-
чыніў перадаваць сьліанство дакладнаў
альбо канпрты з прінтэру.

— Ён параміў усе перадаваць толь-

ДЗЕСЯТЫ ПАДМУРАК.

(Поэма).

I
Ваворы сьліжынікі—
дыжыцы-росы,
Ваворы бяліцы
па мамі вакном...
Гаспадыні шчы-
шоўкавыя косы,
і трацілі долу
сваёвныя вянкі.
Дэсці ў прасторы
правынілі боні,
Дэсці павесці
веворы тугі.
і сьцёпацця энэргі
у я да дому,
Ваворы ронных,
баліць, дарогіх.

Аліна вевар
гоняі мляжы,
На валеі адыасы
даратары ў сьне.
А ў думі квалітасць,
і такая сьвечасць...
і ваворы ўсмыскаі
сьліпюцца на сьнег.
Зноў зьяналася
сьвечыня кіліны,
Дэсцірада белыя
палывы, дугі...
Ваворы ронных
у красе маўляваў,—
Дэсцірада хваі
сугі і тугі.
А сьліжынікі сьвечы
завою ў іжытасць,
Надары бяліцы
па мамі вакном.
і краіна на вішнях
цітал урачытасць,—
Сьліпюцца на ськроках
перадральнічых сном.

Хочацца навець
казкі-таніціцы
Гукамі дзядзькі,
дзядзі бяз слоў...
і застылі вочы,
аніялі ў сьцёпах...
Засыпаю...
Сьціца
роднае сьло.

II
А было-ж яно было—
Ад сьмлі з вядою...
(З народнага).

Разыніліся над гароу
тры дарогі ў поці...
— Па якой-жа—
тал дола,
Па якой—яздола
Па якой-жа—
тоё шчасьце,
а ці ліха-гора
мяне строне на чужыне,
страўе й пагаворыць...
Не каіла над вядою
нахіліла гоцьце...
Плыва іці сярэд поля,
Праклянае дні і леты,
хоціць палыць-руці.
Боль вэрнуцца на сэрцы
чорнаю гадюкай.
А над поціямі высока
роніць крыві гусі.
і ляцучы ў край далекі
з любяй Беларусі.
— Дык бивай,
мал уста—
роднае матулі!
Не гадай аб мамі ішчасці
сьвет—не бласпрытуваць.
Плыва сэрца,
влячуць думі

з ветрам ня хілілі!
Ня журна апаўном,
моцна ня журна.
Бо ці-ж ёсьць на сьвёце людзі
бяз душы й сумленьня,
Каб дарылі замест хлеба
чорстыя каменны?
Я пайду туды, дзе сьцёпі
На кургане будзьяць;
Дзе спанюцца ў захмоўці
пад крывямі людзі.
Дзе радзюцца надары
ў муках чалавечых...
Я пайду, каб абгароць іх
песьняю арвечнай.
А як вернуцца з чужыны
госці летя—гусі.
Тады з цяжкага блуканьня
з імі й я вярнуся.
А пакуль—
бывай здарова,
Шлях у сьвет адчынен.
... І ў асьтане мяне маці
правада вачыма.
Вось іду...
у палёк вёсца
чорнай дарога.
А навокала маўляваць,
цішыня, убогасьце,
Даль агорнута смугою,
і ў смуге нізіны...
Унь замерлі на кургане
ў поці дзёве хваіны.
Над хваінамі магіла
смуток напывае.
На магілах, край-дарогі
жабракі сьпяваюць.
— Вецор ветры,
вевор буйны—
Догу гнучца каёны...
Цяжка дзёўчыне,
ой, цяжка
У чужым палоне.
Сьвечыць зоры,
ды ня сьвечыць—
Гаснуць на чужыне.
Плыва сэрца,
влячуць думі

Мы патрабуем.

Давайце возьмем другі бок савагсу.
На пачатку савагсу разам з школаю
стаць касьцяў. Гэты касьцяў наведваюць
і рабочыя. Скажаць, што рабочыя за яго
трэмаюцца нельга. Апрача таго, іны-б
усе згадзіліся касьцяў скарыстаць пад
культуцныя, найбольш карысна ў
лабочных савагсу і чыгуны, а таксама
сьліснаста. А што зрабіла культурніца?
Што зрабіла мясцовыя камуністы і кам-
самольцы? Нічога. Між ішчым мы веда-
ем, што камсамольцы разам з сваім
апаратам і партыйным уладзельцаў ў раён-
ным пазыкаванні, што ў некаторых
партыйных і зараз знойдзеныя абразы, ні
кажычы ўжо аб былых камуністках, вы-
ключаных з партыі.

Скажам пару слоў і аб саміх рабочых.
Асноўная частка рабоч

